

2006. szeptember 7., csütörtök

3. kéri, hogy Thaiföld, amely jól ismert a menekültekkel szembeni hagyományos vendégszeretetéről, és a nemzetközi közösség felelős tagja, az UNHCR-rel és az egyéb humanitárius szervezetekkel szoros együttműködésben próbáljon meg gyors és elfogadható megoldást találni az észak-koreai menekültek számára azzal, hogy választásuk szerinti harmadik országba küldi őket 30 napos börtönbüntetésük letelte után;
4. felhívja azokat az országokat, amelyek ezeket a menekülteket fogadni tudják, hogy e szándékukat a lehető leghamarabb jelentsék be annak érdekében, hogy a menekülteket ne tartsák fogva tovább;
5. felhívja a Bizottságot, hogy kísérje szoros figyelemmel az észak-koreai menekültek helyzetét a UNHCR-rel együttműködésben, és szükség esetén biztosítson megfelelő anyagi támogatást;
6. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy foglalkozzanak az észak-koreai menekültek és menedékkérők kérdésével az ASEM (Ázsia-Európa találkozó) közelgő, 2006. szeptember 10–11-i csúcsertekezletén;
7. felszólítja a KNDK kormányát, hogy tartsa be az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága által megállapított külön eljárásokat;
8. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Thaiföldi Királyság kormányának, a Koreai Köztársaság kormányának, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság kormányának és az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának.

P6_TA(2006)0358

Zimbabwe

Az Európai Parlament állásfoglalása a zimbabwei helyzetről

Az Európai Parlament,

- tekintettel 2004. január 15-i⁽¹⁾, 2004. december 16-i⁽²⁾ és 2005. július 7-i⁽³⁾ korábbi állásfoglalásaira,
 - tekintettel a Tanács 2006. január 30-i, a Zimbabwe elleni korlátozó intézkedéseket 2007. február 20-ig megújító 2006/51/KKBP közös álláspontjára⁽⁴⁾,
 - tekintettel a Zimbabweban a korlátozó intézkedések által érintett személyek felsorolását kiterjesztő 2005. június 15-i 898/2005/EK bizottsági rendeletre⁽⁵⁾,
 - tekintettel a „Zimbabwe: ellenzéki stratégia” című jelentésre, amelyet 2006. augusztus 24-én a Nemzetközi Válság Csoport(ICG) tett közzé,
 - tekintettel eljárási szabályzata 115. cikkének (5) bekezdésére,
- A. mivel az úgy nevezett „Murambatsvina-műveletnek” („Félre a szeméttel”) köszönhetően a borzalmas humanitárius, politikai és gazdasági helyzet Zimbabweban tovább romlik, és ennek eredményeképpen 700 000 személy válik nincstelenné, több mint 4 millió zimbabweit veszélyeztet az éhezés és függ az élelmezési segélyektől, illetve rohamosan fokozódik a politikai elnyomás;
- B. mivel a zimbabwei kormány telefon-lehallgatásra vonatkozó törvényjavaslatot terjesztett elő, amely a katonai hírszerzés, a rendőrség és az elnöki kabinet számára lehetővé tenné az elektronikus levelezés, az internet-hozzáférés és a telefonbeszélgetések megfigyelését;

⁽¹⁾ HL C 92. E, 2004.4.16., 417. o.

⁽²⁾ HL C 226. E, 2005.9.15., 358. o.

⁽³⁾ HL C 157. E, 2006.7.6., 491. o.

⁽⁴⁾ HL L 26., 2006.1.31., 28. o.

⁽⁵⁾ HL L 153., 2005.6.16., 9. o.

2006. szeptember 7., csütörtök

- C. mivel a 2005. november 26-i felsőházi választások a politikai pártfogás cinikus megnyilvánulása volt csupán, amelynek célja a ZANU-PF zimbabwei önkényuralmának megszilárdítása volt;
- D. mivel a legjelentősebb zimbabwei politikai ellenzéki erő, a Demokratikus Változásért Mozgalom (MDC), 2005 októberében sajnálatosan kettészakadt;
- E. mivel Afrika fejlődése prioritást élvez a nyugati demokráciák szemében, akik azonban tudatában vannak annak, hogy pusztá segélyekkel nem sokat érnek és elvárják az afrikai kormányoktól, hogy a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok tiszteletben tartása terén vállalt kötelezettségeinek eleget tegyenek;
- F. mivel Zimbabwében a munkanélküliség 70% felett van és a világon itt a legnagyobb az infláció;
- G. aggodalommal tekintve az emberi jogi szervezetek Zimbabwéből érkező bevándorlókról szóló jelentéseire, amelyek szerint Dél-Afrikában bántalmazzák és kizsákmányolják őket,
- H. mivel az Afrikai Unió (AU), a Dél-afrikai Fejlesztési Közösség (SADC) és kiváltképp Dél-Afrika nem ítélte el elég erőteljesen a Mugabe-rezsimet;
1. elítéli a Mugabe-diktatúrát a zimbabweiek könyörtelen elnyomásáért, és mély csalódását fejezi ki, amiért a regionális szereplők, például az AU, a SADC, vagy Dél-Afrika, nem álltak ki kellő határozottsággal a rezsim által elkövetett kizsákmányolás ellen, illetve nem ragaszkodtak ahhoz, hogy a zimbabwei kormány jóvátegye hibáit és visszaállítsa a demokráciát és a jogállamiságot;
 2. követeli, hogy a Mugabe-rezsim teljesítse ígéretét, amely szerint a kegyetlen „Murambatsvina-művelet” során otthonaikból elűldözöttek számára megfelelő lakhatást biztosít;
 3. sajnálja, hogy a HIV/AIDS ellen folytatott küzdelem során Zimbabwe haladását visszafogták a kormány megtevesztő gyakorlatai, például a kitelepítési program, amely elérhetetlenné tette az egészségügyi ellátást, míg a nem megfelelő szociális-jóléti politikák tovább fokozták az AIDS-betegek kiszolgáltatottságát;
 4. aggodalommal veszi tudomásul, hogy Zimbabwében van jelenleg a világ legnagyobb méretű HIV/AIDS járványa, amelyben hetente több mint 3200 ember veszíti életét; felhívja Zimbabwe kormányát, hogy sürgősen tegyen lépéseket az antiretrovírus-kezeléshez való hozzáférés javítása érdekében, mivel abban jelenleg a fertőzöttek csupán 8%-a részesül;
 5. visszautasítja a közelmúltban létrehozott „felsőház” legitimációjának elismerését, mivel a hiteltelenné vált választási folyamatban – amely végeredményének biztosításáról a ZANU-PF már jó előre gondoskodott – a zimbabweiek alig 15%-a vett részt;
 6. felszólít a lehallgatási törvénytervezet, a terrorizmus elnyomására irányuló törvénytervezet és a nem kormányzati szervezetekről szóló törvénytervezet visszavonására, mivel ezek mindegyike pusztán ürügyként szolgálhat ahhoz, hogy a Mugabe-rezsim ellenzőivel még szigorúbban bánjanak;
 7. határtalan megdöbbenésének ad hangot, amiért a Mugabe-rezsim alattomosan megpróbált befolyást szerezni a Zimbabwei Vöröskereszt Társaság (ZRC)S) felett úgy, hogy a rezsim tagjait és támogatóit erőszakosan felvetné a szervezetbe; tudomásul veszi, hogy a ZRC legjelentősebb támogatói Dániát, az Egyesült Királyságot és más tagállamokat foglalnak magukban; tart attól, hogy ezzel a lépéssel a ZRC élelmiszersegélyeit politikai fegyverként használják majd, és így számos kiszolgáltatott zimbabweit fosztanak meg e létfontosságú támogatástól;
 8. ragaszkodik ahhoz, hogy a Mugabe-rezsim semmiféle pénzügyi vagy propaganda-jellegű hasznot ne húzhasson a világbajnoksághoz vezető időszakban vagy a bajnokság idején; e tekintetben kéri a 2010-es világbajnokságnak otthont adó Dél-Afrikát és a FIFA-t, hogy Zimbabwét zárják ki a világbajnokságot megelőző meccsekből, valamint tiltsák meg, hogy nemzetközi barátságos mérkőzéseket tartson, vagy fogadja a bajnokságon résztvevő nemzeti válogatottakat;

2006. szeptember 7., csütörtök

9. felszólítja Robert Mugabe-t, hogy ígéretének megfelelően vonuljon vissza, inkább előbb, mint utóbb, amely hatalmas és egyben az egyetlen lehetséges lépés lenne a zimbabwei társadalom, politika és gazdaság öntudatra ébresztése felé, valamint ezzel elkezdődhetne az átmenetről szóló tárgyalás a ZANU-PF, az MDC és a többi ellenzéki párt között;
 10. üdvözli a Dél-Afrikában 2006. augusztus 26-án az MDC két frakciója között létrejött találkozót, és felszólítja a szörnyűségeket Mugabe-rezsim minden ellenzőjét, hogy egyesüljenek, és gondoskodjanak arról, hogy Zimbabwe népének erősen demokratikus, reprezentatív és egységes ellenzéke legyen, amely minden tekintetben kész a kormányzati felelősség vállalására és politikai és gazdasági változások kivitelezésére egy jobb Zimbabweért;
 11. üdvözli a zimbabwei szakszervezetek kongresszusának a Mugabe-rezsim által a zimbabwei lakosságra kényszerített nyomorúságos életkörülmények elleni tiltakozását, és ragaszkodik ahhoz, hogy ilyen jellegű demonstrációkat rendőrségi zaklatástól mentesen lehessen tartani;
 12. beismeri, hogy mind a Zimbabwe, mind pedig egyes zimbabwei személyekkel szembeni EU-szankciók nem érték el a kívánt hatást a Zimbabwe elszegényedése miatt és a lakosság által elszenvedett nehézségekért közvetlenül felelős személyekre vonatkozóan; felszólítja a Tanácsot: gondoskodjon arról, hogy a tagállamok szigorúan alkalmazzák a meglévő korlátozó intézkedéseket, ideértve a fegyverembargót és az utazási tilalmat, az engedékenységek helyett inkább a kizárásban való tévedést vállalva;
 13. felszólítja továbbá a Tanácsot, hogy terjessze ki a szankciók hatókörét, és bővítse a jelenleg 120 nevet tartalmazó listát oly módon, hogy még több zimbabwei miniszter, képviselő és kormányzó, ZANU-PF tag, támogató és dolgozó, ezek családtagjai, valamint üzletemberek, és más a ZANU-PF párthoz kapcsolódó személyek is szerepeljenek rajta;
 14. felszólítja Kínát és a többi olyan országot, amelyek még mindig fegyverszállítmányokkal látják el a Mugabe-rezsimet, hogy hagyjanak fel e tevékenységgel, és csatlakozzanak a nemzetközi közösségnek a zimbabwei változásokat elősegítő erőfeszítéseikhez;
 15. rosszállását fejezi ki amiatt, hogy míg az ENSZ 275 millió USD humanitárius segítségért folyomodik Zimbabwe számára, addig a Mugabe-rezsim 240 millió USD-t fizetett 12 Kínától vásárolt K-8-as harci repülőlért; megjegyzi azt is, hogy a zimbabwei hadsereg bejelentette, hogy 127 autót vásárolt magas rangú tisztjei számára, és további 194 autó beszerzését tervezi a következő hónapokban;
 16. sürgeti az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy haladéktalanul tegyen jelentést a zimbabwei emberi jogi és politikai helyzetről;
 17. megismétli a SADC-hoz intézett követelését, hogy zárja be a hararei békefenntartókat képző központját, illetve a központot egy másik SADC-tagállamba helyezze át;
 18. ragaszkodik ahhoz, hogy a segélyeket igazi nem kormányzati szervezeteken keresztül jutassák el Zimbabweba, és e segélyek a Mugabe-rezsim lehető legkisebb bevonásával valóban azokhoz kerüljenek, akiknek szánták; nyugtalanságát fejezi ki, amiért az EU Zimbabweban 70 millió euró értékben hét projektet finanszírozott 2005-ben, illetve további projekteket 2006-ban, köztük 3,7 millió eurót az EU vízellátási programján keresztül, és kéri a Bizottságot, hogy nyújtson biztosítékot, hogy e segélyek semmilyen formában nem nyújtottak a Mugabe-rezsimnek;
 19. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak, a G8-országok kormányainak, Zimbabwe és Dél-Afrika kormányának és parlamentjének, a Nemzetközösség főtitkárának, az ENSZ főtitkárának, az Afrikai Unió Bizottsága és Végrehajtó Tanácsa elnökeinek, a Pánafrikai Parlamentnek, a Dél-afrikai Fejlesztési Közösség főtitkárának és a FIFA elnökének.
-